

Část první: Příjezd

I.

Ventilační kanály funěly Karlovi a Veronice do obličeje vůni čerstvé pryskyřice mísenou s pachem spáleného plastiku a slzotvorného plynu. Obloha rudá nočními požáry bledla. Rodil se nový den.

„Tak co,“ sykla vztekle.

„Myslím, že jedeme skoro určitě snad dobře,“ řekl Karel, nespouštěje oči z displeje merlinu.

Zuřivě dupla na brzdu. Karel nebyl připoutaný a setrvačnost ho hodila proti oknu, na kterém byla pavučina kolem místa, kam dopadl gumový projektil policejní pušky.

„Poseru se z tebe, idiote!“

„Ty mě zabiješ!“ řval na ni. Pustil merlin z ruky a ten dopadl někam Veronice k nohám, pod pedály, kde se válely zbytky krabiček z drive-in McDonaldů.

„To víš, že tě zabiju, kreténe! Tak jedeme dobře, nebo nejedeme?“ Zhluboka dýchal.

Je to dramatická umělkyně. Musíš to snášet. Ona už je taková.

A STEJNĚ JI JEDNOU ZABIJU, říkal si.

Někde vzadu se rozsvítil modrý policejní maják.

Zastavil za nimi velký skříňový fiat s bílým nápisem CARABINIERI. Vystoupili z něho dva muži. Jeden měl na sobě neprůstřelnou vestu. V ruce držel samopal Bereta M12. Druhý muž byl bez neprůstřelné vesty. Měl na sobě černou uniformu s červeným lemováním a širokým lampasem na kalhotách. Na pompézni čepici se štítkem mu svítila stříbrná dýmající bomba, znak italských karabiniérů.

„Tady nemůžete stát, *signora*,“ zastavil se u strany řidiče. Mluvil anglicky, podle čísla poznal cizince. Veronika stáhla okénko. Podívala se do zpětného zrcátka. Výhled ze subaru rušily rudé šmouhy spreje.

„Hledáme hotel,“ řekla mu také anglicky. „Jak se jmenuje ten hotel?“ otočila se na Karla. Víš aspoň tohle, ty blbe, znělo v podtextu. Obrátila se pak k důstojníkovi. Jmenuje se Rago, všimla si jmenovky nad bombastickým znakem: medvědí tlapa drží hada a ten syčí na zakořeněný strom, kolem pušky a šavle.

„Frenesis. Říkal jsem ti to už osmnáctkrát.“

„Frenesis,“ opakovala Ragovi.

Důstojník zavrtěl hlavou.

„Není tu žádný hotel.“

„Máme ho na GPS,“ trvala na svém.

„Raději jedte pryč, paní. Sledujeme vás už dlouho. Nevím, o co vám jde. Odjedte.“

„Celou noc bloudíme!“ ozval se Karel. „Ta věc,“ řekl, „nás už šestkrát zavedla do slepé ulice. Ke schodům. Do uličky tak úzké, že se nedalo projet. Je to GPS jen napůl. Hlavně je to merlin.“

To slovo vyslovil štítivě.

„Jedte pryč,“ řekl Rago. Bylo mu jedno, jestli je sem zavedla GPS, nebo nějaký merlin.

„Kudy?“

„Ven z města. Ve Florencii to není bezpečné.“

„Kudy ven z města? Máme se otočit?“

„Ne,“ řekl mrazivě. „Tohle je jednosměrná ulice.“

„Kam tedy?“

„Jedte pryč.“

Všimla si, že muž se samopalem přešlápl z nohy na nohu. Z dálky doléhalo skandování manifestantů. Během noci projeli několika bitevními scénami. Při jedné jim demonstranti pomalovali auto sprejem, jinde je málem otočili na střechu a pak se dostali do palby gumovými projektily. Co se tu dělo? BBC hovořila o noci protestu. Summit vedoucích činitelů světa měl rozřešit ekonomickou krizi. Zároveň do města přijeli všichni, kdo proti něčemu protestují. Antiglobalisté a nacisté, muslimové a ochránci bílé rasy, militantní černoši a katoličtí radikálové, ochránci zvířat a mírotvůrci. Právě do tohoto města a v tuhle dobu se přijeli Karel s Veronikou smířit.

Čí to byl nápad?

Tou otázkou se zaměstnávali po větší část té drsné noci. K jednoznačnému výsledku nedospěli, jen to jim bylo jasné, že výlet nemůže skončit dobře.

Zabijí jeden druhého?

To nebylo jisté, ale chuť na to měli oba.

V šeru se něco zablýsklo. Kamera.

Už nejmíň patnáctá, uvědomila si Veronika. Tohle město je prošpikované policejními kamerami.

„Jedeme,“ řekla Ragovi.

„To je dobře. Není tu bezpečno.“

Rago zasalutoval a pomalu se vracel k vozu, zastavil se u samopalníka, ukazoval na subaru a samopalník přikyvoval.

„Tak co?“ řekla.

„Není tu žádný hotel Frenesis.“

„Ten hotel tu musí být. GPS o něm ví,“ trvala na svém.

Milovala techniku. Pravda, uvědomovala si, že se název hotelu Frenesis na displeji merlinu objevil jaksi divně. Postupovala standardně. Vyžádala si pod položkou PŘEDMĚTY ZÁJMU hotely, jenže všechny byly obsazené. Pak se ale najednou objevilo tlačítko s nápisem PANIC BUTTON, Veronika na něj klepla ukazovákem a od té chvíle je ženský hlas zakletý do kouzelné skřínky GPS vozil po všech čertech předměstí města, podle všeho postiženého občanskou válkou.

Kostkovaný praporek „cíle“ se vždycky třepotal doslova na dosah ruky.

I teď, když se rozjeli a urazili dalších padesát metrů, se praporek objevil v levém horním rohu displeje.

Hrbolatě dlážděná vozovka vroubená po obou stranách zídka se vinula strmě do vrchu.

„Jmenuje se to tu *Bellosguardo*,“ četl Karel na displeji. Snažil se utlumit vášně. Hádky k ničemu nevedou, opakoval si. Jsme nervózní, unavení. Musíme se vyspat, musíme si odpočinout, nebo se opravdu zabijeme. Buď podřízneme jeden druhého, nebo se nabouráme nebo spadneme do propasti.

Přistoupila na tu hru.

Ulička se stáčela doleva a přes zeď zahlédli v ranním šeru zelený hrb.

„To je *Monte Oliveto*,“ ukázala.

Vpravo spatřili kupoli Dómu *Santa Maria del Fiore*, teď právě pozlacenou sluncem, zasazenou do složité struktury florentských střech.

„Nádhera. Tady se mohou psát verše, malovat obrazy a tesat sochy do mramoru,“ řekla.

„Taky trávit lidi, škrtit, podřezávat, bodat. Střílet a odpalovat dynamit.“

„V takovém slunci?“

„Ve Florencii je možné úplně všechno.“

„Nebudeme se hádat. Víš, že jsme sem přijeli, abychom se smířili,“ řekla.

„No ano,“ přikývl. „Však si jen vymyslím. Jsem přece spisovatel. Je to moje povolání, vymýšlet si.“

„Tak dobře. Vymýšlej.“

„Slyšela jsi někdy o Červené krčmě?“

Pokrčila rameny a zavrtěla střapatou hlavou.

„Povídej. Přeháněj.“

„Vymyslel si to Honoré de Balzac a napsal o tom povídku. Hodně krotkou, obyčejnou krimi o chlapíkovi, který v hospodě ukazuje klenoty, hostinský ho zabije a podezření padne na nevinného mládence, kterého za vraždu odsoudí k smrti.“

„Tak tohle se nám nemůže stát,“ řekla Veronika. „Nejsi nevinný mládenec. A nemáš žádné šperky.“

„Může se nám ale stát to, co se stalo ve filmu, který natočili na motivy Balzacovy povídky. V Červené krčmě zabíjeli lidi, řezali je na kusy a jejich maso dávali sežrat prasatům. Na jídelním lístku bylo pravidelně vepřové.“

„Fuj,“ řekla Veronika. „Teď jsi ale opravdu hnusnej.“

„Já ne,“ řekl Karel. „To bylo ve filmu.“

„Nevymlouvej se. Mám ráda tvoje nápady, ale tohle je přes čáru. Jíst lidi!“

„Ne lidi, ale vepřové.“

„Jenže prasata žrala lidi.“

„To je věc těch prasat. A hostinského, který jim sype žrádlo. A režiséra, který to natočí.“

„Prase na to kouká.“

„To myslíš mě?“

„Nebud' vztahovačný.“

„Tak počkej. Já ti vyprávěl o filmu. Nenatočil jsem ho. Viděl jsem ho. No a tys mi řekla, že jsem prase.“

„Já to tak nemyslela.“

„Ty mluvíš a nemyslíš na to, co povídáš? To mě nepříjemně překvapuje.“

„Jsmo tu, abychom se smířili.“

Vzdychl.

„Máš pravdu. Promiň.“

Podívala se do zrcátka. Uviděla Ragův fiat. Zvolna se blížil.

Za zatáčkou uviděli zeď a velikou bránu. Dojeli k ní a zastavili. Reflektory auta pražily do dubových fošen.

„Jste u cíle,“ hlásila gépeeska na displeji merlinu.

Před sebou měli kamennou hradbu vysokou přinejmenším pět metrů a bůh ví, kolik metrů spadá dolů po levé straně, směrem do údolí, které dělí tento vrch od hory *Monte Oliveto*. Vpravo, když se naklonili vpřed a podívali se strmě vzhůru, zpoza zdi čouhaly hlavy mramorových soch. Olivy, pinie, jako všude v Toskánsku. Za korunami rozložitých borovic vysoká kamenná věž s červenou střechou.

Třímetrová dvoukřídlá brána byla z dubových fošen posetých zčernalými železnými hřebíky. Někde nahoře by měli místo soch vykukovat zbrojnoši s halapartnami, napadlo ho. Dneska to zastane televizní kamera. Taky tu byla, všudypřítomná skříňka s chladným skleněným okem.

Podíval se na Veroniku. Měla unavenou tvář.

„Sezame, otevři se,“ řekla.

Po těch slovech se brána pomaličku otevřela. Počkala, až se křídla otevřou skutečně dokořán, a pak se pomalu rozjela. Subaru přešlo žulový práh. Pod pneumatikami zachrastil jemný štěrk.

Byli uvnitř. V zrcátku pozorovala, jak se křídla brány zavírají. Ještě chvíli bylo v zužující se škvíře vidět dlažbu ozářenou reflektory Ragova skříňáku a vnější stěnu a zeleň vrchu *Monte Oliveto*, pak už nebylo v zrcátku nic než temná masa dubových fošen s černými hlavičkami hřebů, připomínající víko rakve zabitého obra.

2.

Zastavili hned za bránou, před budovou, či spíš před soustavou vzájemně prorostlých budov, na které nebyl patrný žádný řád. Každou stavbu vybudovali její stavitelé s nějakým záměrem a ten je zakletý do její struktury. Zde se nedal žádný vypořádat. Věž naznačovala účel obranný. Budova mohla kdysi sloužit jako opevnění, jako tvrz nebo malý hrad. Její struktura se táhla vpravo při pohledu od brány, tedy směrem od města, jako by to byl nějaký násep. Jen blázen by připustil, aby opevnění bylo na jedné straně tak snadno přístupné. Tento kamenný svah byl na několika místech prolomen průchody a jinde zas se tyčily bašty, které však v sobě neměly žádné střílny, takže spíš připomínaly nádrže na vodu nebo obilní síla. Uviděli schodiště, které vedlo vzhůru a pak se lomilo a spadalo dolů,

aby skončilo u zazděných dveří rámovaných kamennými zárubněmi korunovanými románským obloukem. Karel si vzpomněl na stavebníci, se kterou si hrál v chlapeckých letech. Kostky, válečky, oblouky v jasných barvách, červené a zelené, žluté a modré. Tady převládala cihla a kámen, občas dřevo, tlusté dřevěné trámy příšerně rozpraskané věkem. Přesto se vtírala vzpomínka na stavebníci. Kostky naskládané na sebe jen pro radost ze skládání, ne kvůli nějakému účelu.

Veronika se pomalu rozjela a zamířila na parkoviště vysypané drobným štěrkem. Zajela mezi limuzínu a sporťák. Vklínila se.

Karel si toho dobře všiml. Veronika se umí vklínit. Šlo mu to na nervy.

Dnes by mu šlo na nervy vůbec všechno.

Nenecháš se vytočit, umínal si. Vytáčení si v noci užili až nad hlavu. Naposledy před chvilkou, než přišel ten policajt.

Zabiju tě, řvali na sebe.

Pokrčil rameny. Celý život o takových konfliktech píšu. No a teď to prožívám.

V korunách olivovníků ječely pěnkavy.

To bude hodně drahý hotel, řekl si. Nahlas by to nevyslovil. Hned by měl na talíři, že je přízdisráč. To je její slovo, přízdisráč. Každý je pro ni přízdisráč. Umí se vklínit, tahle protřelá ženská. Jednou mu řekla, že ho bere, protože přízdisráč není. Narodil se v Kalifornii v Monterrey, tatínek emigroval a vzal si Američanku. Veronika měla opačný *background*. Oba její rodiče byli součástí komunistické věrchušky. Život trávili v tom, čemu se tehdy říkalo kapitalistická cizina. Po revoluci se Veronika dozvěděla, že byli to, čemu se prostě říká fízlové. Jí to bylo jedno. Naučila se čtyři jazyky, chodila do ruské školy a pochytila angličtinu, němčinu a španělštinu. Rodinu opustila v šestnácti. Vystudovala konzervatoř a dala se na hereckou dráhu. S rodiči se viděla zřídka. Nedařilo se jim špatně, naopak. Objevili v sobě schopnosti finančníků a pohybovali se v bankovních kruzích. Zastávali vysoká místa v peněžních ústavech. Ty postupně krachovaly, ovšem finanční pohroma se nikdy nedotkla jejich osobních finančních záležitostí. Jejich čtyřhektarový pozemek s prvorepublikovou vilou zámeckého typu uprostřed na rozhraní Dobřichovic a Letů nikdy nepostrádal péči zahradníků, a auta, která se střídala v domácí čtyřgaráži, by nedělala ostudu ani na tomhle parkovišti.

Netěšilo ji to, ani nemrzelo. Šla svou cestou. Vklínila se. Hrála v divadle, dostala se do skupiny vyvolených hereček obsazovaných

do filmu. Mohla sehrát domorodce ve všech čtyřech jazycích. Však taky šla z role do role v zakázkách, ve filmech zahraničních produkcí.

„Tak tohle není žádný přízdisráčský hotel,“ řekla. „Pokud je to hotel.“ Podívala se na něho a pousmála se. „Jdi to zařídit. Dovezla jsem tě, teď něco dělej ty.“

Věděla, že nenávidí zařizování. Je to Pan Umělec s velkým U. Básník prózy. Jak to říká? Ezoterik. Auto řídí nerad, protože se to neslučuje se stavem Básníka. Před lidmi předstírá, že nemá řidičák a nedívá se na televizi.

To druhé je skoro pravda.

Svěřila mu pédeáčko od Mobilie taky trochu proto, aby ho potrápila. On a navigace? Směšná kombinace.

Svinská cesta, vzdychla. Tohle bude hodně drahý hotel. No co, jednu noc zaplatíme a pak odjedeme z města, ve kterém se všichni zbláznili.

Karel vystoupil a zamířil ke dveřím, které by snad, při troše štěstí, mohly vést k recepci, pokud to byl skutečně hotel.

Gépeeska inzerovala hotel Frenesis, připomněla si.

Přístroj zůstal ležet v přihrádce na konzoli mezi sedadly. Karel ho sem odložil.

Usmála se a trochu zavrtěla hlavou.

Vsunula merlin do kapsy a vystoupila.

Zhluboka dýchala a prohlížela si budovu. Nic moc, říkala si. To jsou oni, Taliáni. Jejich zámky vypadají jako stodola ledabyly omítnutá, okna proražená jakoby náhodně, malá, nanicovatá. Musí být taková, jinak by dovnitř natáhlo svoje chamtivé ruce sluníčko a to nemůže Talián připustit. Tahle barabizna navíc vypadá, jako by ji pobořilo zemětřesení a někdo ji zase narychlo uplácal dohromady. Ovšem ta věž, to je bomba, ta je fakt pěkná.

Zaclonila si oči dlaní a přimhouřila je. Věž drže čněla nad Florencií, dřepěla tu na kopci a ani ta blízkost slunce jí nevadila, protože se chránila červenou špičatou střechou. Dům vypadal jako kvocna, která právě povysunula hlavu, aby se podívala, jestli hospodyně už nese zobání.

Ta věž je určitě obytná, uvažovala. Tam nahoře jsou jistě ty nejdražší pokoje. Jakýpak pokoj budeme mít my? Jistě ne tam nahoře. Tam bydlí majitel toho bentleye nebo toho lamba. Nás ubytují v pokojíku s oknem do dvora, hned nad větrákem kuchyně.

Na víc nebudeme mít.